

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **greiner packaging slušovice s. r. o.**, se sídlem Greinerova 54, Slušovice, zastoupen JUDr. Ivo Bubrjakem, advokátem se sídlem Soudní 1293/14, Kroměříž, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2008, č. j. 29 Ca 150/2008 – 10,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2008, č. j. 29 Ca 150/2008 – 10, **se zrušuje** a žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 30. 7. 2008, č. j. 29 Ca 150/2008 – 10, odmítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 16. 10. 2007, č. j. 16711/07-1500-707632, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti výzvě k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě vydané Finančním úřadem ve Zlíně ze dne 13. 4. 2007, č. j. 100579/07/303961/5460. Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem v náhradní lhůtě i rozhodnutí finančního ředitelství nejsou materiálně rozhodnutími správního orgánu ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. Proto jsou tyto úkony ze soudního přezkumu ve smyslu ust. § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeny a žaloba je ve smyslu ust. § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítal důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Nezákonost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem spatřoval stěžovatel v tom, že krajský soud sice aplikoval na skutková zjištění správný právní předpis, avšak tento nesprávně vyložil. Dále krajský soud použil nesprávný právní předpis pro posouzení výzvy ručiteli, která měla být posuzována podle stávajících předpisů, tedy podle § 57a zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), a nikoliv podle § 57 odst. 5 citovaného zákona

účinného do 31. 5. 2006. Krajský soud totiž vyšel z právního názoru, že ustanovení § 73 odst. 1 zákona o správě daní poplatků je předpisem procesněprávním v rámci daňové exekuce, který nestanoví žádná práva a povinnosti ručiteli k zaplacení daňového nedoplatku. S tímto názorem se stěžovatel neztotožňuje. Výzvu správce daně adresovanou ručiteli podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nelze považovat za pouhé rozhodnutí procesní povahy, neboť zasahuje do hmotněprávního postavení stěžovatele. V předchozím řízení totiž nebyla ručiteli doručena platná výzva podle § 57 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, resp. tato pozbyla platnosti. Krajský soud se při rozhodování vůbec nezabýval, a tedy ani nevypořádal s tvrzením a důkazy stěžovatele, že v předchozím řízení správce daně neučinil platnou výzvu ručiteli podle ustanovení § 57 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, a také se nezabýval ani tím, že stěžovatel v žalobě namítal nedostatek výzvy podle § 57a zákona o správě daní a poplatků. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl usnesení krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovalo nesouhlas s důvody, které jsou uvedeny v kasační stížnosti k prokázání nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu. Podle jeho názoru by v daném případě musel být splněn předpoklad, že až výzvou podle § 73 zákona o správě daní a poplatků byla stanovena určitá platební povinnost, aby ji bylo možno chápat jako rozhodnutí s hmotněprávními účinky. Zásadní otázkou tak je vydání rozhodnutí, kterým byla stěžovateli stanovena daňová povinnost. Podle finančního ředitelství bylo ve věci vydáno rozhodnutí s hmotněprávním dopadem do majetkové sféry stěžovatele v podobě výzvy ručiteli a následná výzva podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků byla pouze procesním rozhodnutím. Výzva podle § 57 odst. 5 citovaného zákona, na základě které vznikla stěžovateli povinnost uhradit daňový nedoplatek, byla vydána v souladu se zákonnou úpravou platnou a účinnou v době jejího vydání. Správce daně se při postupu v této kauze opíral o ustanovení § 57 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, přičemž podle názoru finančního ředitelství byly podmínky stanovené v tomto ustanovení splněny. Finanční ředitelství proto navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti a přitom shledal vadu uvedenou v odst. 3 tohoto ustanovení, k níž musel přihlížet z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud ze spisu 7 Afs 50/2008 zjistil, že krajský soud usnesením ze dne 29. 2. 2008, č. j. 29 Ca 213/2007 – 52, již rozhodl o odmítnutí žaloby stěžovatele proti rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 16. 10. 2007, č. j. 16711/07-1500-707632, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti výzvě k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě vydané Finančním úřadem ve Zlíně ze dne 13. 4. 2007, č. j. 100579/07/303961/5460, a toto usnesení bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 7 Afs 50/2008 – 89, zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Jednou ze základních podmínek řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je neexistence překážky věci rozhodnuté (*rei iudicatae*), neboť tato překážka brání tomu, aby věc byla znovu projednávána.

Za situace, kdy krajský soud rozhodoval přesto, že již bylo ve věci pravomocně rozhodnuto, je takové řízení zmatečné, přičemž důvod zmatečnosti spočívá v tom, že chyběla jedna z podmínek řízení (§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto postupoval ve smyslu ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. a podle ustanovení § 110 odst. 1 věta první, část za středníkem s. ř. s. zrušil napadené usnesení a žalobu odmítl, neboť již v řízení před krajským soudem byly dány důvody k odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno a žaloba byla odmítnuta, rozhodl Nejvyšší správní soud o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem (§ 109 odst. 2 s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu